

ת"פ 60015/11/18 - מדינת ישראל נגד מב"ה

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 60015-11-18 מדינת ישראל נ' מב"ה (עציר)
לפני כבוד השופט שמאי בקר

בעניין: המאשימה	מדינת ישראל
נגד	ע"י ב"כ עו"ד דניאל אשכנזי, תביעות תל אביב
הנאשם	מב"ה (עציר)
	ע"י ב"כ עו"ד עופר אשכנזי, סנגוריה ציבורית

הכרעת דין

הנאשם עצור עד תום ההליכים ותשעת חודשי המאסר מסתיימים עוד כשבוע ימים.

המשפט הסתיים לפני ימים ספורים, נשמעו סיכומים בעל פה, ולהלן הכרעת הדין.

לאחר שעיינתי בחומר הראיות, שמעתי העדויות וסיכומי הצדדים בעל פה, באתי לכלל מסקנה כי מן הדין להרשיע את הנאשם.

כתב האישום, המענה והמשפט

1. נגד הנאשם, מב"ה, הוגש כתב אישום המייחס לו עבירות של איומים על פי סעיף 192 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: החוק) (שתי עבירות), תקיפה סתם (בן זוג) לפי סעיף 382(ב) לחוק (שתי עבירות) והיזק לרכוש במזיד, לפי סעיף 452 לחוק.

2. על פי העובדות נשוא האישום הראשון, ביום 16.11.2018, התקשר הנאשם למתלוננת בעודה בעבודתה, ואיים עליה בכך שאמר לה שאם לא תחזיר לו את אופניו, יהרוג אותה. בהמשך, המתלוננת ביקשה מאחר להביא לה את אופניו של הנאשם.

בתאריך 17.11.2018, בשעה 00:40 לערך, הגיע הנאשם לביתה של המתלוננת, ושאל אותה היכן אופניו. המתלוננת מסרה לו אופניים. הנאשם טען כי האופניים שמסרה לו המתלוננת אינם שלו, והחל לגדף אותה ולאיים

עליה בכך שאמר לה "זה לא אופניים שלי יא שרמוטה, נתת את האופניים לאלה שמזיינים אותך... אני אהרוג אותך, אני אעלים אותך".

לאחר מכן, תקף הנאשם את המתלוננת בכך שדחף אותה לכיוון המיטה, הפילה ארצה, ובעט ברגלה השמאלית.

3. על פי עובדות כתב האישום נשוא האישום השני, ביום 10.11.2018, בשעה 00:30 לערך, הגיע הנאשם לבית המתלוננת, ביחד עם חברו, כשהוא תחת השפעת אלכוהול. הנאשם גידף את המתלוננת, נטל את הטלפון הנייד שלה, ועיין בו. בנסיבות אלה, השליך הנאשם את הטלפון הנייד של המתלוננת ארצה, והטלפון התנפץ. לאחר מכן, דרך הנאשם על הטלפון הנייד באמצעות רגלו.

המתלוננת יצאה מביתה והתכוונה ללכת לתחנת המשטרה, אך הנאשם וחברו יצאו בעקבותיה, וישבו עימה על ספסל, בזמן שחברו של הנאשם ניסה לגשר בין השניים. המתלוננת חזרה לביתה על מנת להביא את ילדתה שהתעוררה, אז שאל הנאשם את הילדה מי נכנס לביתה. המתלוננת ביקשה מהנאשם לעזוב את ילדתה, ואז תקף הנאשם את המתלוננת בכך שבעט בבטנה, והמתלוננת נפלה ארצה כאובה.

4. האישום השלישי מתייחס לתקופה של מספר ימים, בין 10.11.2018 ועד 16.11.2018, אז הגיע הנאשם לביתה של המתלוננת ואיים עליה בכך שאמר לה שיהרוג אותה, ו"אם יפגע בה היא תמות וילדיה ישארו לבד".

5. הנאשם כפר בעובדות כתב האישום, וטען לעניין האישומים הראשון והשני הוא "מאשר שהיה בזמן ובמקום" אולם כפר באיומים ובתקיפת המתלוננת. באשר לאישום השלישי, הנאשם טען כי אכן היה בביתה של המתלוננת, אולם לא ביצע את המיוחס לו, והוא אף טען כי - "אפילו קיימו יחסי מין במהלך אותה תקופה".

הנאשם טען כי המתלוננת "מעלילה עליו על רקע ויכוחים כלכליים".

6. עדת התביעה הראשונה היתה נ', חברתה של המתלוננת, ואשתו של ז' (להלן: נ'). נ' מסרה בעדותה כי המתלוננת הגיעה לביתה בבוקר יום 16.11.2018, ואמרה לה שהנאשם הרביץ לה. בהמשך עדותה, אישרה נ' כי המתלוננת אמרה לה שהנאשם "ניסה" להרביץ לה - ומכל מקום - היא לא מאמינה למתלוננת משום ש"אם יש לה בעיה למה היא מסכימה להיכנס איתו לחדרי חדרים?", שאלה באופן רטורי.

7. המתלוננת העידה אף היא בבית המשפט, ומיד מסרה כי "כל מה שאמרתי במשטרה שיקרתי".

המתלוננת אף סרבה לאשר את חתימותיה על הודעותיה במשטרה, והעידה כי כל תוכן נבע אך ורק מקנאתה לבעלה: "אני אומרת את האמת מה שהיה, אני מאוד מקנאה לבעלי, הוא הולך עם בחורות אחרות, לכן אני הלכתי והגשתי תלונה שיקרית. והוא יושב בכלא בגלל זה".

לבקשת התביעה הכריז בית המשפט על המתלוננת כ"עדה עוינת" והודעותיה במשטרה הוגשו על פי סעיף 10א לפקודת הראיות.

המתלוננת המשיכה והעידה כי "סיפרה סיפורים" עקב קנאתה לנאשם, והוסיפה "לאחר שבית המשפט אומר לי שהתשובות שלי לא הגיוניות אני משיבה שאני אומרת את האמת. אם אתם חושבים שמגיע לי עונש, אני פה. אם צריך לעצור אותי בגלל ששיקרתי, אני שיקרתי".

המתלוננת טענה כי עדותו של ז' בקשר למצבה הנפשי הירוד ביום 17.11.2018 (יום לאחר תקיפתה על ידי הנאשם) היא "שקר", והשתוממה: "למה אני צריכה לבכות?".

בסיום עדותה, אישרה המתלוננת כי הנאשם איים עליה "הוא אמר בפה שלו שהוא יהרוג אותי..." אולם מיד לאחר מכן חזרה בה ואמרה: "הוא אף פעם לא אמר לי שהוא יהרוג אותי..."

8. ז', בעלה של נ' (חברתה של המתלוננת) העיד אף הוא מטעם התביעה. ז' העיד כי המתלוננת הגיעה לביתו ביום 17.11.2018, כשהיא בוכייה ומפחדת, והיא סיפרה לו שהנאשם תקף אותה ואיים עליה. ז' העיד כי פחדה של המתלוננת היה כה רב, עד כדי כך שאף הוא עצמו פחד מפניו של הנאשם, לשלום ילדיו. ז' העיד בכנות כי לא ראה מה קרה בין הנאשם לבין המתלוננת, אולם סיפר על מצבה הנפשי הקשה, ועל אמרותיה אליו.

ז' העיד כי הוא הזעיק את המשטרה, והתלווה לשוטרים אל ביתו של הנאשם, אשר אותר שם "כאילו כלום לא קרה".

9. השוטר שריף גאנם היה העד האחרון מטעם התביעה, והוא העיד כי הגיע למקום ביום 17.11.2018, וראה את המתלוננת "מפחדת".

10. מעבר לעדותה של המתלוננת במשטרה, הוגשו בהסכמה דוח ביצוע עימות בין המתלוננת לנאשם (ת/3), תמונות הטלפון הנייד השבור של המתלוננת (ת/4, ת/5), שיחת הטלפון המוקלטת של ז' למשטרה (ת/6), עדותו של זיאד שפראו (ת/7) - ראו פירוט בעניין זה בהמשך, והודעותיו של הנאשם (ת/8, ת/9).

11. מטעם ההגנה העיד הנאשם. הנאשם כפר מכל וכל במיוחס לו, וטען כי המתלוננת טפלה עליו תלונת שווא במשטרה, בין היתר בשל סכסוך כספי: "הכסף שהיה לי קניתי טיטולים וחלב. אמרתי לה אין לי עוד כסף. והיא אמרה כתוצאה מזה שהיא תלך למשטרה". הנאשם גם הוסיף שלמתלוננת "יש בעיה שאני מדבר עם מישהי אחרת, ופעמיים כבר נעצרתי".

הנאשם הכחיש כי שוחח עם המתלוננת על אופניו, ולשאלה האם המתלוננת אכן החזירה לו את אופניו השיב "אני

יודע שזה מכוסה בבד".

הנאשם הכחיש שקילל את המתלוננת ביום 10.11.2018, והשיב לשאלת התובע כי אינו זוכר שהיו עוד נוכחים בבית, פרט לחברו ולמתלוננת.

דין והכרעה: עדותה של המתלוננת במשטרה לצד שלל חיזוקים מחייב הרשעת הנאשם

12. הרשעתו של הנאשם מתבססת על עדותה של המתלוננת במשטרה, יחד עם חיזוקים משמעותיים שעלו מחומר הראיות התומכים בה. ראשית, נפרס את תוכן גרסתה של המתלוננת במשטרה, ומכאן הבסיס למסקנה המרשיעה; סדר האישומים יפורט על פי דבריה של המתלוננת, ולא לפי סדר הופעתם בכתב האישום. כך העידה המתלוננת במשטרה:

אישום מס' 2 - האירוע הראשון בזמן - 10.11.18

"שבוע שעבר יום שישי **איך שהוא השתחרר** הגיע אלי הביתה זה היה ב 00:30 בלילה **הוא היה שיכור** הגיע אלי היה שיכור והגע עם חבר שלו. ישב בבית התחיל לקלל שרמוטה, לקח את הטלפון **התחיל לחטט לי בטלפון**, הבחור שהיה איתו אמר לו תעזור אותה תפסיק תעזוב אותה תעזוב אותה כמה פעמים, והוא אמר לחבר שלו כוס אמק, רצה להרביץ לו, ועשה ולו תנועה כאילו הוא רוצה לתקוף אותו, **ואז לקח את הטלפון שלי וזרק ברצפה...** **זה נשבר וזרק על הטלפון ברגל.**

אחר כך הם יצאו החוצה היו מתווכחים, שמעתי אותם, הוא וחבר שלו, פחדתי שלא ייכנס וירביץ לי. אני יצאתי החוצה אמרתי להם מה קרה, הם אמרו זה בסדר אנחנו מדברים, אבל הוא היה אומר לו למה אתה עושה ככה תעזוב אותה. רציתי ללכת אמר לי לאן את הולכת, **אמרתי לא (לו) אני רוצה ללכת לקנות קפה אבל אני רציתי ללכת למשטרה.** אחר כך רדפו אחרי אז הם קנו קפה מרחוב המסגר איפה תחנת דלק, והוא אפילו התווכח גם עם המוכר.

חזרנו לכיוון הבית, ישבנו ליד הבית שלי בספסל. הבחור שהביא איתו ניסה להשלים בינינו. השכנים שלי שמעו שהילדה שלי צורחת, באתי בריצה פתחתי לה את הדלת, הבאתי אותה אל"י איפה שהיינו בספסל, **התחיל לשאול את הילדה מי נכנס הבית ומי בא הביתה אז אמרתי לו למה אתה שואל את הילדה, עזוב אותה. איך שאמרתי לו כך הוא נתן לי בעיטה בבטן והבחור היה גם שם. התקפלתי מכאבים, נפלתי אמרתי הבטן וכאבים.**

חזרנו הביתה מתווכחים ומקללים הבחור אמר לו בוא נלך והוא לא רצה ללכת, הוא אמר לו בוא נישן, הוא אמר לו בסוף ישנו שמה, החבר שלו ישן במטבח ומב"ה, שזה בעלי, ישן איתי, אבל אחר כך השכנים אמרו לו בוא תישן איתנו.

לפני זה אמר לו זה מקום קטן בוא נישן במקום אחר. חבר של מב"ה אמר לו אנחנו בתוך הבית, יש לי שני חדרי שינה, יש שני גברים יושנים בחדר ואני יושנת עם הילדים שלי כאילו מב"ה לא יודע ודפק בדלת ואמר מי יש פה מי יש

פה ושניהם קמו אמר להם מה אתם עושים פה זה הבית שלי, הם פחדו והלכו... הם הלכו פחדו ויצאו. אחר כך הבחור שהביא איתו את בעלי ישן יחד עם שני הבחורים בחדר... לא הלכו באותו יום הם נשארו. אחד מהשותפים הלך ולא חזר טדסה קוראים לו, אני ניגשתי לבחור השני ואמרתי לו איפה שכירות צריכה כסף, אמר לה טדסה כבר כזב איך אני אשלם יהיה לי קשה, ואני גם עוזב. הוא אמר לי אני גם מפחד והוא גם עזב, ועד עכשיו אף אחד לא השכיר אותו לא שילמתי כסף" (ת/1).

ובהמשך:

"ש. וביום שישי את אמרת הוא הגיע הביתה עם חבר שלו ו' והוא בעט בבטן שלך בחוץ?

ת. כן

ש. יש לך חבלות?

ת. הוא נתן לי ברגל (הכוונה כאן לאישום הראשון - ש.ב.) אין לי חבלות, היו כאבים ועכשיו בסדר" (ת/1, עמ' 4 ש' 113).

ובהמשך:

"ש. אמרת שביום שישי הילדה שלך היתה צועקת והבאת אותה מהבית והוא מב"ה התחיל לשאול אותה שאלות נכון?

ת. כן

ש. מי זאת איזה ילדה?

ת. קוראים לה ר'."

(ת/1, עמ' 5 ש' 142)

אישום מס' 3

"הם הלכו והוא כל פעם התחיל לבוא כל יום בעלי מב"ה, שתוי כל הזמן מאיים עלי, אני אהרוג אותם, ומתווכח איתי. הוא כל הזמן אומר לי כך. **הוא הגיע כל יום ומאיים**. כל יום והוא אומר בגללך הייתי בכלא את רוצה עוד פעם להגיש תלונה ותחזירי אותי לכלא". (ת/1, עמ' 2 ש' 43-49)

"ש. החשוד איים עליך?

ת. כל יום כשהוא היה חוזר הביתה היה אומר לי אני אהרוג אותך. אף אחד לא שמע את זה כי זה היה כשהוא היה איתי לבד. הוא מקנא לי. הוא שואל אפילו את הילדה שלי מי היה פה בבית כשאני הייתי בכלא. אומר שאני שוכבת עם אחרים. אם הוא יפגע בי אני אמות, הילדים שלי ישארו לבד. ". (ת/2, עמ' 2 ש' 24-26)

אישום מס' 1

"הם הלכו והוא כל פעם התחיל לבוא כל יום בעלי מב"ה, שתוי כל הזמן מאיים עלי, אני אהרוג אותם, ומתווכח איתי. הוא כל הזמן אומר לי כך. הוא הגיע כל יום ומאיים. כל יום והוא אומר בגללך הייתי בכלא את רוצה עוד פעם להגיש תלונה ותחזירי אותי לכלא.

היו לו בבית אופניים רגילות, איזה ערבי אחד בא לעשות לנו צבע וראה את האופניים ולקח. שאלתי אותו, זה שעבד שמה, למה לקחת את האופניים. הוא אמר לי אני אחזיר לך. אמרתי לו תעשה טובה, תחזיר לי זה אופניים של מב"ה אל תעשי לי בלגן. אמר אני אחזיר ולא החזיר. הבחור שלקח לי את האופניים עובד במוסך ליד הבית שלי אז הוא אמר הבית שלך צפוף תשאירי את זה במוסך. מב"ה מהכלא עוד היה שואל אותי מה עם האופניים שלי, איך שיצא אמר לי תכיני לי את האופניים.

הערבי שלקח את האופניים קוראים לו עודי. הלכתי אמרתי לו תעשה לי טובה לפני שבעלי ישתחרר תחזיר את האופניים שלא יהיה בלגן. אמר לי בסדר, אופניים עם אח שלי אמר לי אני אביא לך מחר אבל הוא לא הביא.

אז בעלי אמר לי אם את לא מביאה את האופניים אני אהרוג אותך...

מתי זה היה?

אתמול בשעה תשע בבוקר משהו כזה הוא אמר לי את זה בטלפון אני הייתי בעבודה... הוא התקשר מהטלפון שלו.

...

אני פחדתי ולא נכנסתי הביתה שלא יעשה לי משהו, אמרתי לעודי תעשה טובה תביא את האופניים והוא אמר אני צריך להביא את זה מרחוק, שלמי 100 שקל, ואני אשלם 100 שקל. אמרתי לו בסדר, אמרתי לו מתי תביא אותה. **ששאלתי אותו השעה היתה 15:00 והוא אמר בשמונה בערב. לקחתי את הילדים שלי והלכתי פחדתי...**
לשכנה קוראים לה נ' וישבתי שם.. עד שעה 20:00 ישבתי שם.

אמר לי הבחור עודי עוד לא הגיע אמרתי לו כמה אני יכולה לשבת אצל אנשים, הייתה שם אופניים חשמליות אמרת לי זה במקום האופניים אני לוקחת אותם, ולא עבר הרבה זמן באו עם הרכב והביאו את האופניים של מב"ה. הכיסא

לא היה טוב. אמרתי תעשה טובה הוא יהרוג אותי, תסדר את זה. שראה אותי אני בוכה והלך למוסך והביא כל מיני מפתחות והתחיל לסדר.

בשעה 00:40 הוא הגיע הביתה מב"ה הכוונה, שאל אותי איפה האופניים, הבאת את האופניים. הלך ראה את האופניים, אמר לי בואי לחדר הזה. אמר לי מה זה האופניים האלה זה לא אופניים שלי יא שרמוטה נתת את האופניים שאלה שמזיינים אותך והוא אמר אני אהרוג אותך אני אעלים אותך איפה הייתה אופניים, אני אמרתי לו אל תהרוג אותי, אל תעלים אותי אני אקנה לך אופניים בבקשה ממך. ואני תפסתי אותו והוא אמר לי שבי שבי ודחף אותי למיטה. כל הלילה התווכח איתי אמר אני אהרוג אותך תביא את האופניים אפילו המתורגמנים הם בעלים שלך הולכים איתך. (החוקר מעיר: מתורגמן שלמה מלקי מוסר כי מב"ה דיבר גם עליו לפי מה שמסרה לו המתלוננת).

כל הלילה אמר אני אהרוג אותך והוא מאיים.. בשעה אחת או שתיים בלילה. אנחנו לא ישנו עד שעה שש בבוקר כל הלילה בכיתי ואמרתי תעשה טובה מב"ה, תפסיק. התחלתי לדבר אליו יפה ולללקק לו והבאתי לו אוכל הוא אכל, אחר שהוא אכל התחיל לקלל והלך לישון במיטה. אחרי שהוא סיים את האוכל ישן במיטה וגם אני ישנתי איתו ישנו ביחד, עוד פעם התחיל להגיד לי לכי תביאי את האופניים אם לא אני אהרוג אותך.

ש.שאמרת ישנתם ביחד הכוונה שכבתם ביחד קיימתם יחסי מין?

ת. כן קיימנו יחסי מין.

ש.זה היה בהסכמתך?

ת.אני לא יכולה להגיד לו תפסיק אני פחדתי וישנתי איתו.

ש. לא אמרת לו תפסיק?

ת. לא, לא אמרתי לו.

ש. ואת זרמת איתו?

ת. מה אני אעשה כן.

...

אחרי זה אמר לי לכי עכשיו תביאי אופניים. מהפחד שלי הלכתי להביא את האופניים ולא מצאתי את עודי. הלכתי לחברה שלי, בעלה היה בבית עם הילדים. סיפרתי לו מה אני אעשה, הוא אמר לי לכי תביאי את האופניים ואם לא הוא יהרוג אותי מה אני אעשה, אתה רוצה שאני אלך למשטרה. זה החלטה שלך הוא אמר, את נמצאת במצב לא טוב, תתקשרי למשטרה אז טלפון לא היה לי, אמרתי לו תתקשר לי למשטרה אתה, והוא התקשר אמרתי תספר להם נו, באו משטרה והביאו אותי לפה...". (ת/1)

ובהמשך:

"ש. מיום שישי ועד אתמול בעצם הוא תקף אותך עוד פעם?

ת. אתמול נתן לי בעיטה ברגל שמאל (הערת חוקר: אין חבלות)

ש. איך נתן לך בעיטה?

ת. דחף אותי והפיל אותי ונתן לי מכה ברגל.

ש. זה שאמרת שהוא דחף אותך למיטה?

ת. כן

ש. במהלך השבוע כמה פעמים הוא הרביץ לך?

ת. באותו יום שהוא השתחרר ואתמול. (ת/1, עמ' 5 ש' 118-122)

ובהמשך:

"ש. שתקף אותך בפעם השנייה איפה הייתם? אתמול?

ת. ... בתוך הבית

ש. ומישהו ראה את זה?

ת. לא אף אחד לא ראה, הבנות שלי ישנו בחדר שלי ואנחנו היינו בחדר של שני הבחורים שעזבו". (ת/1, עמ' 5 ש' 150-151)

13. הציטוטים דלעיל, המפלילים, ניתנו על ידי המתלוננת בשתי הודעותיה במשטרה.

ברם, המתלוננת מסרה כאמור שתי גרסאות שונות: זאת שמסרה במשטרה, אשר כתב האישום נסמך עליה, וגרסה אחרת, הפוכה, ומזכה, אשר ניתנה בבית המשפט.

14. בחרתי להעדיף, באופן מובהק, את גרסת המתלוננת במשטרה.

ראשית יובהר, כי כל התנאים ה"פורמאליים", המנויים בסעיף 10א לפקודת הראיות מתקיימים במקרה דנא: מתן האמרה הוכח במשפט (ההגנה לא התנגדה לכך, חרף נסיונה של המתלוננת "להתכחש" לחתימתה), המתלוננת

היתה עדה במשפט וענתה לשאלות שני הצדדים גם יחד, והיא שללה כאמור את תוכן אמרת החוץ, במסגרת עדותה בבית המשפט.

15. לאור נסיבות הענין, כפי שיפורטו להלן, הראיות שהובאו במשפט, התנהגות המתלוננת במשפט ואותות האמת שנתגלו במהלך המשפט, בחרתי לקבוע ממצאים על בסיס אמרת החוץ של המתלוננת, מן הטעמים שלהלן.

16. ראשית, ברור לעין כל היה **הפחד** של המתלוננת מפני הנאשם, פחד אשר רק **הוא** שגרם לה לחזור בה מדבריה האמיתיים במשטרה, במסגרת עדותה בבית המשפט.

17. המתלוננת מסרה בעדותה במשטרה, ברחל בתך הקטנה, כי היא מפחדת מהנאשם, פן יהרוג אותה או "יעלים" אותה.

18. המתלוננת מסרה עוד בחקירתה במשטרה כי הנאשם, ומי מטעמו, פנו אליה וניסו לשכנעה "לבטל את התלונה". לא זו אף זו, אותם "שליחים" גם מסרו למתלוננת "מניע" להגשת התלונה - קנאתה לנאשם.

19. כאשר נשאלה המתלוננת, בסיום עדותה במשטרה, האם יש לה דבר מה להוסיף, השיבה כך:

"מב"ה השתחרר מהכלא בשקר... **מב"ה אמר לי תגידי להם בגלל שיש לי אישה אחרת וממנה ילדה אני מקנה**, תגידי להם שלא הרביץ לי ולא כלום, בשביל לבטל את התלונה הוא היה שולח לי אנשים משמה מהכלא כאילו שישכנעו אותי. ש. את מכירה אותם? ת. ו' אמרתי לך. (ת/1, עמ' 6 ש' 161)

20. המתלוננת אף סיפרה במשטרה שהנאשם הטיל אימה גם על שותפיה לדירה; לדבריה, אחד השותפים, טדסה, עזב ולא חזר. גם השותף השני (זיאד) אמר לה שהוא גם "מפחד" וגם הוא עזב. (ת/1, עמ' 2 ש' 16-21).

21. להלן מספר דוגמאות מתוך חקירותיה של המתלוננת במשטרה, **המצביעות באופן מובהק על פחדה מפני הנאשם, ונסינו להביא אותה לביטול התלונה נגדו:**

· ש. את מעוניינת במקלט לנשים מוכות? ת. לא צריכה מקלט אם הוא בכלל **אם משחררים אותו אני חייבת**.

ש. את יודעת יש לך אפשרות לפנות לבית משפט ולהוציא צו נגד מב"ה צו הגנה. ת. בסדר. ש. את מפחדת ממנו? ת. **אני מפחדת ממנו** וולדקטאו כל הזמן אומר לי בואי למשטרה לבטל את התלונה, הוא היחידי שעוזר לו". (ת/1 עמ' 5 ש' 132-131)

"הם הלכו והוא כל פעם התחיל לבוא כל יום בעלי מב"ה, שתוי כל הזמן מאיים עלי, אני אהרוג אותם, ומתווכח איתי. הוא כל הזמן אומר לי כך. הוא הגיע כל יום ומאיים. כל יום והוא אומר בגללך הייתי בכלא את רוצה עוד פעם להגיש תלונה ותחזירי אותי לכלא." (ת/1, עמ' 2 ש' 43-45)

"אז בעלי אמר לי אם את לא מביאה את האופניים אני אהרוג אותך..." (ת/1, עמ' 3 ש' 55)

"אני פחדתי ולא נכנסתי הביתה שלא יעשה לי משהו, אמרתי לעודי תעשה טובה תביא את האופניים והוא אמר אני צריך להביא את זה מרחוק, שלמי 100 שקל, ואני אשלם 100 שקל. אמרתי לו בסדר, אמרתי לו מתי תביא אותה. ששאלתי אותו השעה היתה 15:00 והוא אמר בשמונה בערב. לקחתי את הילדים שלי והלכתי פחדתי..." (ת/1, עמ' 3 ש' 65-67)

"**אמרתי תעשה טובה הוא יהרוג אותי**, תסדר את זה. שראה אותי אני בוכה והלך למוסך והביא כל מיני מפתחות והתחיל לסדר." (ת/1, עמ' 3 ש' 76)

"בשעה 00:40 הוא הגיע הביתה מב"ה הכוונה, שאל אותי איפה האופניים, הבאת את האופניים. הלך ראה את האופניים, אמר לי בואי לחדר הזה. אמר לי מה זה האופניים האלה זה לא אופניים שלי יא שרמוטה נתת את האופניים שאלה שמזיינים אותך **והוא אמר אני אהרוג אותך אני אעלים אותך איפה הייתה אופניים, אני אמרתי לו אל תהרוג אותי, אל תעלים אותי אני אקנה לך אופניים בבקשה ממך**. ואני תפסתי אותו והוא אמר לי שבי שבי ודחף אותי למיטה. כל הלילה התווכח איתי אמר אני אהרוג אותך תביא את האופניים אפילו המתורגמנים הם בעלים שלך הולכים איתך. (החוקר מעיר: מתורגמן שלמה מלקי מוסר כי מב"ה דיבר גם עליו לפי מה שמסרה לו המתלוננת). " (ת/1, עמ' 3)

"**כל הלילה אמר אני אהרוג אותך והוא מאיים**.. בשעה אחת או שתיים בלילה. אנחנו לא ישנו עד שעה שש בבוקר כל הלילה בכיתי ואמרתי תעשה טובה מב"ה, תפסיק. ...עוד פעם התחיל להגיד לי **לכי תביאי את האופניים אם לא אני אהרוג אותך**." (ת/1, עמ' 4 ש' 85)

"אני לא רציתי אבל אני לא אמרתי לו כלום. לא אמרתי לו שאני לא רוצה ולא הזזתי אוות ממני או פעלתי כדי שירד ממני כי **פחדתי ממנו שאם אני אגיד לו שאני לא רוצה הוא יהרוג אותי**... פחדתי לא לפתוח את הדלת כשהוא בא בלילה. הוא אומר לי את שוכבת עם אחרים.

...

הוא אמר לי כשאני רוצה לבוא לישון אני בא אליך. אמרתי לו שאני לא מעוניינת שישן אצלי כי נפרדנו. ואז הוא בא לישון ורוצה לשכב איתי. אם אני אתקשר למשטרה הוא יהרוג אותי. הוא ישן איתי... חבר שלו ו' אמר לי תעזבי אותו. רצה לעשות בנינו שלום אבל אני לא רוצה לחזור אליו.

ש. את מפחדת מהחשוד?

ת. כן. או שהוא יהרוג אותי או שהמשפחה שלו תהרוג אותי. הוא גם יכול לרצוח את הילדים שלי. הם גם מפחדים ממנו.

ש. את רוצה ללכת למקלט?

ת. לא. אני עובדת. אבל אם הוא ישתחרר אני מיד רוצה ללכת למקלט כי הוא יהרוג אותי. איך שהוא יצא הוא יהרוג אותי.

ש. הוא איים עליך לשכב איתו?

ת. לא אמר. אבל מבנים ממנו מההתנהגות שלו. אני מפחדת ממנו.

ש. החשוד איים עליך?

ת. כל יום כשהוא היה חוזר הביתה היה אומר לי אני אהרוג אותך. אף אחד לא שמע את זה כי זה היה כשהוא היה איתי לבד. הוא מקנא לי. הוא שואל אפילו את הילדה שלי מי היה פה בבית כשאני הייתי בכלא. אומר שאני שוכבת עם אחרים. אם הוא יפגע בי אני אמרת, הילדים שלי ישארו לבד.

...

ש. יש לך משהו להוסיף?

ת. המשפחה שלו והחבר שלו וודקאו לא מפסיקים לנסות להגיד לי שהוא רק רוצה לראות את הילדים ולגדל אותם, ושאני אניד שאני מקנאה בחברה שלו ובגלל זה אני אומרת דברים כאלה. זה בכלל לא נכון. אני לא רוצה אותו. אני רוצה לסיים את זה. אני מפחדת ממנו מאוד.

...

ת. הוא לקח לי טבעת זהב ושם על האצבע שלו. לא ביקשתי שיחזיר לי את זה. לקח את זה ושם על האצבע... אני לא יכולה לדבר איתו כלום, אני מפחדת.

...

ש. יש לך משהו נוסף שאת רוצה להגיד?

ת. מפחדת וזהו. אם הוא ישתחרר אני מתה. אני מפחדת ממנו. קחו אותי למקלט אם הוא משתחרר כי אני לא רוצה שהילדים שלי יפגעו ממנו גם וגם אני. שלא ישארו יתומים. וגם שלא ירצח את הילדים. משהו אצלו לא בסדר." (ת/2)

22. פחדה של המתלוננת מפני הנאשם עלה גם מהתנהגותה במשפט, התנהגות שמחזקת אף היא את המסקנה כי

אין לקבוע ממצאים על סמך גרסה חדשה זו.

23. הדבר הראשון שמסרה המתלוננת בעדותה בבית המשפט, כאשר נשאלה "מה היה לה" עם הנאשם ביום 16.11.18 הוא: "אני אוהבת את בעלי, ומה שאמרתי במשטרה שיקרתי".

24. פחדה של המתלוננת מפני הנאשם הוא כה רב, עד כדי כך שהיא מסתייגת מחתימתה על הודעותיה במשטרה, הגם שאין חולק (גם מצד ההגנה) שאלו אכן חתימותיה שלה.

25. הפחד של המתלוננת מפני הנאשם בא לידי ביטוי ביתר שאת בכך שהיא העדיפה להסתכן במעצר (לשיטתה) ולפנות לבית המשפט כך: "אם אתם חושבים שמגיע לי עונש אני פה. אם צריך לעצור אותי בגלל ששיקרתי, אני שיקרתי".

26. התצהיר והתסקיר שעלו בעדותה של המתלוננת בבית המשפט, שני מסמכים שעליהם ביקשה ההגנה להסתמך במסגרת סיכומיה, על מנת להראות כי עדותה במשטרה היתה שקרית - כלל לא הוגשו לבית המשפט.

בכל מקרה - זהו עוד מעשה של המתלוננת שנעשה בעקבות פחדה מהנאשם, והרצון שלה לסייע לו כתוצאה מכך. ההגנה טענה כי הסתירות של המתלוננת בקשר למניע בגינו היא "טפלה" את האשמה על הנאשם מצביעות על אי-מהימנותה. לדעתי, ההיפך הוא הנכון: הסתירות בעניין זה, ככל שהן קיימות, אך מוכיחות כי ניסיונה של המתלוננת לחזור בה מהתלונה האמיתית שנתנה הוא בלתי אמין, והיא עושה כן אך ורק מתוך האימה שמטיל והטיל עליה הנאשם.

27. מסקנה זו מתחייבת לא רק מעדויות המתלוננת; העובדה כי המתלוננת מפחדת פחד של ממש מן הנאשם עלתה גם ממקורות נוספים: עדותו של ז', לביתו הגיעה המתלוננת לאחר שהנאשם איים עליה ותקף אותה, וכן מעדותו של השוטר שריף גאנם שפגש את המתלוננת לאחר שז' התקשר למשטרה, בעודה "מפחדת", כפי שהעיד השוטר שראו עיניו.

28. ז' העיד שלא רק שהוא התרשם שהמתלוננת נסערת ומפחדת, אלא שהוא היה חרד אף לשלום ילדיו הוא, לו היה מגיע הנאשם לביתו בחיפוש אחר המתלוננת. עדותו של ז' בקשר למצבה הנפשי של המתלוננת לאחר הלילה בו אוימה מאת הנאשם, מהווה חיזוק לאמרות החוץ שנתנו על ידי המתלוננת (וראו עוד פירוט, בהמשך).

ז' העיד עוד את הדברים הבאים, המדברים בעד עצמם:

§ "אני לא חוקר אם הוא מסוכן או לא. פשוט אמרתי, אם הוא בבית והוא מחכה למשטרה בבית, היא לא יכולה לחזור הביתה. היא באה בוכה, כן האמנתי לה. **אפילו אני פחדתי**". (עמ' 26 ש' 29-30)

§ "אמרתי שהלב שלי הלך איתה, היא היתה מפוחדת, גם פחדתי עליה, הלכתי אחריה. ש. אתה אומר שהלב בלך יצא אליה. הסבר בבקשה? ת. **נבהלתי כי היא אם לילדים.... פחדתי עליה**, היא היתה עם שתי ילדות קטנות, מהפחד היא יצאה מהדלת השניה, בבית שלי יש שתי דלתות, כשהיא יצאה הלכתי אחריה, היא היתה מפוחדת, פחדתי שלא יקרה לה משהו זה גם קרוב לכביש. הלכתי אליה, לכן התקשרתי למשטרה." (עמ' 26)

§ "אמרתי לך גם, באת אליי, אם יש לה ילדים, הלב שלי, הלכתי איתה, באתי אליה לרחוב, התקשרתי למשטרה. מה, הלב שלי הלך בחוץ? **היה לה שני ילדים, בגלל זה פחדתי**." (עמ' 26 ש' 9-6)

§ "היא אמרה לי: הוא בא להכות אותי." בגלל שהיא אמרה לי: "הוא יגיע לפה בשביל להכות אותי" **אז התקשרתי למשטרה ואמרתי, ואני בעצמי בלחץ כי אני עם הילדים שלי**. בעלה היכה אותה, היא בבית שלי, היא בוכה. היא אמרה לי שהוא היכה אותה, אז אמרתי את מה שאמרתי." (עמ' 28 ש' 31-30)

§ "ש. אמרת שמאוד פחדת ולכן לא עזבת אותה, נכון? ת. כן." (עמ' 29 ש' 8-9)

29. פחדה של המתלוננת מפני הנאשם עלה גם מעדותה של נ'. אמנם, עדותה של נ' היתה מבולבלת, ולא ניתן היה לקבוע ממצאים על בסיסה. עם זאת, דווקא תוכנה של העדות, ביחד עם התנהגותה של טלוודה, מצביעים על הפחד מפני הנאשם, שהיה, כנראה, גם מנת חלקה של עדה זו.

30. טוולדה העידה שהמתלוננת הגיעה לביתה כשהיא בוכה והתלוננה על אלימות מצידו של הנאשם. טלוודה הוסיפה מיד שהיא לא מאמינה למתלוננת, והיא לא חושבת שהנאשם הרביץ לה (ואף מסרה "טעם" לחוסר האמון האמור).

31. והנה, בעת מתן עדותה של נ' בבית המשפט, הופיע אחד, בשם טספיי מזגן, באולם בית המשפט; נוכחותו תועדה בפרוטוקול כך: "יושב באולם טספא"י מזגן, **כאשר אמרה העדה את הדברים אשר אמרה** (דברים מזכים לכאורה - ש.ב.), **הוא נישק את ידיו ושלח לה נשיקה באויר, ועשה תנועה של מחיאת כפיים כאות חיזוק לדברים שאמרה**. מדובר באדם בשם טספא"י מזגן. טספא"י משיב לביהמ"ש שהוא קרוב משפחה של הנאשם."

32. לא זו אף זאת: גם השוטר שריף גאנם העיד שהוא ראה את המתלוננת "מפוחדת" לאחר "ליל האיומים" נשוא האישום הראשון, וגם בכך יש כדי לחזק המסקנה כי המתלוננת מפחדת מפני הנאשם.

33. אמור מעתה: הפחד של המתלוננת מפניו של הנאשם הוא שהביאה לסגת מעדותה במשטרה. ענין זה הוכח מעל לכל ספק. התירוצים שנתנה המתלוננת באשר לעדותה לפיה "שיקרה" בחקירתה במשטרה, אינם מסתברים, ועיון - ולו שטחי בהם - מחזק אף הוא את המסקנה לפיה אין לתת כל אמון בגרסתה בבית המשפט.

34. ראשית, כאמור, המתלוננת בעצמה העידה בחקירתה במשטרה כי הנאשם ואנשיו הם אשר "שתלו" את הגרסה לפיה היא מונעת מ"קנאתה" לנאשם; כך העידה בעניין זה המתלוננת בחקירתה במשטרה:

· "אני מפחדת ממנו ו' כל הזמן אומר לי בואי למשטרה לבטל את התלונה, הוא היחידי שעוזר לו...מב"ה אמר לי תגידי להם בגלל שיש לי אישה אחרת וממנה ילדה אני מקנאה תגידי להם שלא הרביץ לי ולא כלום בשביל בטל את התלונה הוא היה שולח לי אנשים משמה מהכלא כאילו שישכנעו אותי... ו' אמרתי לך". (ת/1)

· "המשפחה שלו והחבר שלו ו' לא מפסיקים לנסות להגיד לי שהוא רק רוצה לראות את הילדים ולגדל אותם ושאני אגיד שאני מקנאה בחברה שלו ובגלל זה אני אומרת דברים כאלה. זה בכלל לא נכון. אני לא רוצה אותו. אני רוצה לסיים את זה. אני מפחד ממנו מאוד..." (ת/2)

35. המתלוננת אישרה בבית המשפט שהיא עדיין מקנאה לנאשם, כך: "ש. ועכשיו את לא מקנאה? ת. כל עוד יש אהבה יש קנאה". המתלוננת הסבירה, במקום אחר בעדותה בבית המשפט, כי התכוונה רק "שיענישו אותו קצת" ולא שיכלאו אותו. - הסבר זה לא הגיוני לאור העובדה שאין חולק כי המתלוננת יודעת שהיא התלוננה בעבר על אלימות מצד הנאשם והוא ריצה מאסר בעקבות כך. בהמשך עדותה הוסיפה המתלוננת: "אם יש לי אהבה אליו, שהאהבה שלי עדיין קיימת, או שהוא יתרחק או שאני אתרחק ממנו". הדברים נאמרו על ידי המתלוננת בבית המשפט כמי שכפאה שד, ולאור כל שפורט לעיל - לא ניתן לתת בהם כל אמון.

36. למתלוננת לא היה הסבר, בחקירתה בבית המשפט, מדוע ז' העיד שהיא הגיעה לביתו בוכייה, וסיפרה לו שהנאשם תקף אותה. המתלוננת טענה בעדותה בבית המשפט כי ז' "משקר", וכל שראה הוא שהיא כעושה עקב קנאתה לנאשם, ולכן הציע לה להתקשר למשטרה; כך העידה, בין היתר, בעניין זה המתלוננת: "למה את צריכה להתעצבן? תתקשרי למשטרה".

הסבר דחוק זה איננו הגיוני: מה לקנאה ולהרמת טלפון למשטרה?

37. המתלוננת אישרה לשאלת הסנגור כי אמרה בחקירתה במשטרה שהיא **לא רצתה** ללכת למעון לנשים מוכות, הגם ששאלה זו לא תואמת את הנאמר על ידה במשטרה באופן מדויק; המתלוננת דווקא כן אמרה שהיא **מעוניינת ואף חייבת** ללכת למעון לנשים מוכות, כאשר ישתחרר הנאשם מבית הסוהר.

עולה מהאמור, כי המתלוננת היתה מוכנה להשיב תשובה כוזבת, בעליל, גם לשאלה שיש בה טעות עובדתית על פני הדברים, שכן העיקר בעיניה היה לסייע לנאשם, מתוך פחד גרידא.

38. המתלוננת אף אישרה לשאלת הסנגור שהיא "חשבה" שהנאשם מוציא כסף על בחורות אחרות.

ברם, אפילו גרסה "חדשה" זו, שעלתה רק בבית המשפט, אין מקורה במתלוננת עצמה, והיא היתה מוכנה לאשר לסנגור המלומד תזה זו, הגם שלא היה לה יסוד או זכר בעדותה במשטרה, ואפילו לא בעדותה הראשית בבית המשפט (הגם שהיתה עוינת).

כך העידה המתלוננת, בנסיגה מכמיר הלב לרצות את הנאשם: "ש. וכשהוא הולך עם בחורות אחרות, הוא מוציא עליהן כסף נכון? ת. אני לא ראיתי אם הוא משלם להן או לא. ש. אבל לפי מה שחשבת, לא ראית? ת. **בטח שחשבת**".

39. הסיפור שביקש הנאשם "לשתול" בפיה של המתלוננת - אין בו היגיון. הרי הנאשם השתחרר מבית כלאו רק לפני יממה או שתיים, ועל כן הטענה כאילו הוא נוהג ללכת עם בחורות אחרות ו"לשפוך" עליהן כסף - היא חסרת יסוד.

40. עולה מהאמור לעיל, כי הוכח כדבעי שמתלוננת פוחדת מפניו של הנאשם, פחד מצמית, וזו הסיבה היחידה לחזרתה מאימרות החוץ שנתנה על ידה.

כמו כן, גרסתה של המתלוננת במשטרה לפיה המציאה תלונה שקרית בשל סכסוכים הקשורים בכסף או בקנאה בינה לבין הנאשם - איננה הגיונית וברור כי גרסה זו נוצרה אך ורק כדי לנסות ולסייע לנאשם, ולרצותו, רק מתוך פחד.

כל האמור, מוביל למסקנה כי יש להעדיף את גרסת המתלוננת במשטרה. נימוק נוסף למסקנה זו נעוץ בעובדה שלעומת גרסתה המופרכת של המתלוננת בבית המשפט, הרי שתלונתה במשטרה היא הגיונית, מסתברת, ועולה בקנה אחד עם עדויות נוספות.

41. דוק: גרסתה של המתלוננת במשטרה היא מלאת פרטים, הגיונית, ולא נכרה בה מגמה להפליל את הנאשם. כך, למשל כאשר נשאלה המתלוננת האם הבעיטה שבעט בה הנאשם גרמה לה לחבלה, השיבה בשלילה (עמ' 4 ש' 116, ת/1), וכן לשאלה כמה פעמים הרביץ לה במהלך השבוע בו השתחרר מהכלא השיבה "באותו יום שהוא השתחרר, ואתמול" (ת/1, (עמ' 5 ש' 126).

42. גרסתה של המתלוננת במשטרה היא הגיונית גם משום שהיא נתנה "טעם" לאלימות שהפעיל כלפיה הנאשם - הקנאה שחש בקשר אליה. כך, במסגרת האישום הראשון העידה המתלוננת כי הנאשם כעס שהיא נתנה את אופניו "לאלה שמזיינים אותך", במסגרת האישום השני, העידה המתלוננת שהנאשם ניפץ את הטלפון הנייד שלה לאחר ש"חיטט" בו, וחקר את ילדתה מי נכנס לביתה כאשר נעדר.

43. אחד הנימוקים המרכזיים לקביעת ממצאים על בסיס עדותה של המתלוננת במשטרה, נעוץ גם בהשתלבותה

של עדות זו, עם עדויות חיצוניות לה: עדותו של ז', ושל זיאד שפראו. יוער, כי עדויות אלה אף מהוות חיזוק לאמרת החוץ של המתלוננת, ועל כן השתלבותם בעדותה תפורט בחלק העוסק בתוספת הראייתית - להלן.

44. על פי סעיף 10א לפקודת הראיות, אין די בקביעת ממצאים על בסיס אמרת חוץ, והרשעה על בסיסה יכולה להתקיים רק אם נלווית לה תוספת ראייתית מסוג חיזוק.

45. הגם שנקבע בפסיקת בית המשפט העליון כי הדבר לחיזוק אינו חייב להיות ראיה עצמאית, ויכול גם לעלות מן העדות הטעונה חיזוק, ואפשר שהוא לא ינבע כלל מעדות נוספת אלא מאימותים ומבחנים העולים מתוך העדות עצמה (ע"פ 2949/99 **כהן נ' מדינת ישראל** (11.11.2001) (להלן: עניין כהן), הרי שבמקרה דנא החיזוקים עולים הן מעדויות חיצוניות לזו של המתלוננת, והן מגרסתה שלה.

46. כמו כן יודגש כי נקבע בפסיקת בית המשפט העליון בעניין כהן כי "מקום שמובא בו נאשם לדין בגין כמה עבירות והחיזוק המוצע לאימרה נוגע אך לאחת מן העבירות או למקצתן - הדעה המקובלת בפסיקה היא כי ניתן לפרוס חיזוק שנמצא לעבירה אחת על פני כל העבירות המעוגנות באותה אימרה כאשר קיימת בין העבירות זיקה פנימית, כאשר קיימת ביניהן קירבה עניינית או כאשר העבירות מהוות פרשה עובדתית אחת (כך נעשה למשל בע"פ 241/87 כהן נ' מדינת ישראל ובע"פ 4209/94 פלישטייב נ' מדינת ישראל).

47. בענייננו, אין חולק כי בין העבירות נשוא כתב האישום קיימת קרבה עניינית וזיקה פנימית - כולן בסמיכות זמנים, שהופנו כלפי המתלוננת, על רקע קנאתו של הנאשם כלפיה. אשר על כן, ברי כי החיזוקים שעלו מחומר הראיות יפים לכל האישומים יחד.

48. עוד יצוין בעניין זה, כי נקבע בפסיקת בית המשפט העליון, שכלל שבית המשפט יתרשם לחיוב ממהימנות האימרה, כך יקטן משקלו של ה"דבר לחיזוק" הדרוש לתמיכתה, ולהפך. במקרה דנא, קבעתי כי גרסת המתלוננת בחקירתה במשטרה היא מהימנה, ואף נתמכת בראיות חיצוניות, ומשכך די בחיזוק שאינו ברף הגבוה. עם זאת, נראה להלן, כי החיזוקים שעלו מחומר הראיות הם בעוצמה גבוהה מזו הנדרשת על מנת להרשיע את הנאשם על בסיס אמרת החוץ של המתלוננת.

49. קיימים שני חיזוקים ממקורות חיצוניים לעדות המתלוננת: עדותו של זיאד גברה שפראו (ת/7), ועדותו של ז'.

50. עדותו של שפראו הוגשה בהסכמה לבית המשפט (ת/7). שפראו, שהיה שותפה לדירה של המתלוננת, ושהה במקום ביום 10.11.2018 (נשוא האישום השני) מסר בעדותו גרסה המשתלבת באופן מלא עם עדותה של המתלוננת במשטרה, וסותרת את גרסתו של הנאשם בבית המשפט.

שפראו העיד כך: "... וביום שישי לפני שבוע אני חושב שעה 22:00 בערך הגיע לדירה מב"ה, הגיע שתוי, שתה

הרבה בירות והתחיל לקלל את א' שרמוטה, כלבה. ומב"ה בא אלי ואל טדסה לחדר דפק חזק על הדלת שלנו פתחתי את הדלת ומב"ה צעק עלינו מי אתם מי הביא אתכם ומהיום והלאה זה הבית שלי תצאו מפה אני אשלם לבד, ואמרתי למב"ה בסדר... לא יודע מה עוד קרה בין א' למב"ה. ולמחרת דיברתי עם מב"ה ומב"ה ביקש מאיתנו ממני ומטדסה סליחה אמר שהיה שתוי ודיבר שטויות וביקש ממני ומטדסה סליחה ואחרי זה עזבנו את הבית".

ובהמשך:

"ישנו בחדר שלנו ראיתי רק את הפלאפון של א' שבור לא ידוע אך נשבר ומי שבר..."

51. שפראו העיד בכנות, כי לא ראה מה קרה בין הנאשם למתלוננת באותו לילה, והעיד כי ישן בחדרו - ועל כן ברי כי לא היתה לשפראו כל מגמה להפליל את הנאשם. חשיבות גרסתו של שפראו נעוצה בכך שהיא סותרת את עדותו של הנאשם בבית המשפט. הנאשם בבית המשפט טען כי "לא ראה אף אחד" באותו הלילה, ואף הכחיש כי ביקש משותפיה של המתלוננת לעזוב: "איך אני יכול להוציא אותם מהבית אם אני לא מכיר אותם?".

הנאשם העיד בבית המשפט שהוא לא קילל את המתלוננת באותו מועד, כך: "לא קיללתי... מה שאתה אומר תביא אותו לכאן. לא אמרתי לה שרמוטה ולא קראתי לה שום דבר. תביא אותו לפה", וכל אלה - בניגוד חזיתי לדבריו של העד שפראו.

52. עדותו של שפראו בחקירתו היתה הגיונית, לא מגמתית, ואין כל סיבה שלא לתת בה אמון, במיוחד כאשר היא הוגשה **בהסכמה**. יחד עם זאת, הנאשם התכחש לתכנה, ללא כל טעם או הסבר סביר. גרסתה של המתלוננת, לעומת זאת, עלתה בקנה אחד עם עדותו של שפראו; כמפורט לעיל, המתלוננת סיפרה בחקירתה במשטרה כי הנאשם גידף וקילל אותה באותו הלילה, וכן העידה שהוא פנה אל שותפיה לדירה, ובכללם לשפראו, ודרש מהם לפנות את המקום.

53. לאור האמור לעיל, גרסתו של שפראו מחזקת בהחלט את אמרת החוץ של המתלוננת במשטרה.

54. חיזוק נוסף לגרסתה של המתלוננת במשטרה, נמצא, כאמור, בעדותו של ז'. עדותו של ז' בבית המשפט היתה מהימנה, ולא ניכר בו רצון להפליל את הנאשם. אמסלום דיבר בכנות, והעיד, מספר פעמים, כי לא קלט בחושיו את שהתרחש בין המתלוננת לנאשם, אולם סיפר כי פגש את המתלוננת המפוחדת בבוקר לאחר האירועים. נשוא האישום השני.

55. רצונו של ז' להיצמד לאמת, וליתן עדות שאינה מפלילה מתוך מגמתיות עלתה, בין היתר, בתשובתו להלן:

"אין לי שום קשר אליה, היא חברה של אשתי. אבל היא באה אליי לבית עם ילדים, בכתה, אמרתי לה תשבי

תירגעי, היא לא היתה מוכנה לשבת, היא טענה שבעלה יודע איפה היא נמצאת עכשיו ושהוא עלול להגיע, אמרתי לה את ברחוב, בואי תיכנסי, היא אמרה לי שבעלה היכה אותה. **אני לא ראיתי**. היא באה אליי הביתה." (עמ' 25 ש' 18-2)

"ספר מה ראיתי? מה היה בדיוק כשפגשת אותה? איך היא נראתה? איפה זה היה? ת. **אני לא ראיתי שום דבר**, היא באה אליי הביתה, אמרתי לה שתשב ושתגיע, היא אמרה: "לא, גם עכשיו שהוא יבוא להכות אותי." היא יצאה מהצד והלכתי אליה, החזרתי אותה, אמרתי לה מה אני יכול לעזור לך, היא אמרה לי להזמין למשטרה. התקשרתי מהטל' שלי והזמנתי משטרה." (עמ' 26 ש' 4-7)

"ש. מה אתה יכול לספר על המצב הנפשי שלה? ת. היא היתה מפוחדת, בוכה, **אני לא חוקר, אני לא יודע מה ולמה היא עשתה את זה**, כדי שיעצרו אותו או לא. לא יכול לדעת. מה שראיתי שהיא באה אליי בוכה עם שני ילדים. **לא יכול לענות האם עשתה הצגה או לא**. פעם ראשונה היא באה אליי והייתי בבית. זה בבית שלי." (עמ' 26 ש' 9-12)

אמסלום העיד שהוא כיוון את המשטרה לביתה של המתלוננת כי היא לא רצתה להתלוות אליהם והם (אמסלום והמשטרה) מצאו שם את הנאשם "כאילו לא קרה כלום". (עמ' 28 ש' 14-23)

"**אני לא חוקר אם הוא מסוכן או לא**. פשוט אמרתי, אם הוא בבית והוא מחכה למשטרה בבית, היא לא יכולה לחזור הביתה. היא באה בוכה, כן האמנתי לה. אפילו אני פחדתי." (עמ' 20 ש' 29-31)

56. הנה כי כן, עדותו של ז' מהימנה, וניתן בהחלט לקבוע ממצאים על בסיסה. חשיבות גרסתו של ז' בקשר לחיזוק לאמרות החוץ, היו בשניים: ראשית, ז' העיד כי המתלוננת מסרה לו שהנאשם היכה אותה ואיים עליה. שנית, ז' העיד אודות מצבה הנפשי הירוד של המתלוננת בבוקר יום 17.11.2018, לאחר שהמתלוננת העידה כי הנאשם איים עליה בכל אותו הלילה כי יהרוג אותה.

57. כך העיד ז', בין היתר, בעדותו בבית המשפט:

§ "היא אמרה לי שהוא רוצה להרוג אותה."

§ "אני לא ראיתי שום דבר, היא באה אליי הביתה, אמרתי לה שתשב ושתגיע, היא אמרה: "לא, גם עכשיו שהוא יבוא להכות אותי."

§ "היא אמרה לי שבעלה היכה אותה. אני לא ראיתי. היא באה אליי הביתה."

§ "היא אמרה לי שהוא בא להרוג אותה."

§ "היא אמרה לי שהוא יודע איפה אני נמצאת והוא יכול לבוא להרוג אותי".

58. אמסלום העיד אודות **המצב הנפשי** של המתלוננת ביום 17.11.18, כך:

§ "אין לי שום קשר אליה, היא חברה של אשתי. אבל היא באה אליי לבית עם ילדים, **בכתה**, אמרתי לה תשבי תירגעי, היא לא היתה מוכנה לשבת, היא טענה שבעלה יודע איפה היא נמצאת עכשיו ושהוא עלול להגיע, אמרתי לה את ברחוב, בואי תיכנסי, היא אמרה לי שבעלה היכה אותה. אני לא ראיתי. היא באה אליי הביתה."

§ "אני לא ראיתי שום דבר, היא באה אליי הביתה, אמרתי לה שתשבי ושתגיע, **היא אמרה: "לא, גם עכשיו שהוא יבוא להכות אותי."** היא יצאה מהצד והלכתי אליה, החזרתי אותה, אמרתי לה מה אני יכול לעזור לך, היא אמרה לי להזמין למשטרה. התקשרתי מהטל' שלי והזמנתי משטרה."

§ "**היא היתה מפוחדת, בוכה**, אני לא חוקר, אני לא יודע מה ולמה היא עשתה את זה, כדי שיעצרו אותו או לא. לא יכול לדעת. מה שראיתי שהיא באה אליי בוכה עם שני ילדים. לא יכול לענות האם עשתה הצגה או לא. פעם ראשונה היא באה אליי והייתי בבית. זה בבית שלי."

59. אמסלום העיד שהמתלוננת היתה נסערת ומפוחדת, עד כדי כך **שגם הוא** עצמו פחד, היה חרד לשלומה **ולשלום ילדיו הוא**; כך העיד ז' בעניין זה, בין היתר:

§ אני לא חוקר אם הוא מסוכן או לא. פשוט אמרתי, אם הוא בבית והוא מחכה למשטרה בבית, היא לא יכולה לחזור הביתה. היא באה בוכה, כן האמנתי לה. **אפילו אני פחדתי**.

§ היא אמרה לי: הוא בא להכות אותי". בגלל שהיא אמרה לי: "הוא יגיע לפה בשביל להכות אותי" **אז התקשרתי למשטרה ואמרתי, ואני בעצמי בלחץ כי אני עם הילדים שלי**. בעלה היכה אותה, היא בבית שלי, היא בוכה. היא אמרה לי שהוא היכה אותה, אז אמרתי את מה שאמרתי.

60. עולה מהאמור לעיל, כי עדותו של ז' מהווה חיזוק לגרסתה של המתלוננת - הן באשר למצבה הנפשי, והן ביחס לדברים אותם מסרה לז'; אין כל טעם סביר בגינו המתלוננת תשקר לז' בדבריה לפיהם הנאשם היכה אותה ואיים שיהרגה, ומעשיית ה"קנאה" או ה"סכסוך הכלכלי" אינם מסתברים.

61. חיזוקים חיצוניים אלה לגרסתה של המתלוננת במשטרה, מספיקים על מנת להוות תוספת ראייתית כדי להביא למסקנה שאשמתו של הנאשם הוכחה מעבר לכל ספק סביר.

עם זאת, יצוינו להלן חיזוקים נוספים, אשר מחזקים עוד יותר את מסקנה זו:

ראשית, השוטר שריף גאנם, אשר פגש את ז' והמתלוננת ביום 17.11.2018 העיד בבית המשפט כי המתלוננת נראתה לו "מפוחדת".

שנית, המתלוננת, בעימות שנערך בינה לבין הנאשם (ת/3) מטיחה בו את גרסתה כפי שנמסרה במשטרה, בעקביות. בסוף העימות פנתה המתלוננת לנאשם כך: " אני מפחדת מאוד שתהרוג אותי."

שלישית, הטלפון השבור של המתלוננת - (ת/4, ת/5): המתלוננת העידה בבית המשפט כי אלו הן תמונות הטלפון שלה. כמו כן, שפראו העיד בחקירתו במשטרה כי ראה את הטלפון של המתלוננת שבור. אם לא די בכך, המתלוננת העידה בחקירתה במשטרה שהנאשם שבר את הטלפון שלה לאחר שחיטט בו, אולם בבית המשפט לא ידעה להסביר את מקור השבר (בתחילה סיפרה שהטלפון "נפל לה מהיד" ולאחר מכן שילדיה שברו אותו).

רביעית, עדותה של המתלוננת בבית המשפט מחזקת אף היא את גרסתה במשטרה, באופן שהיא אישרה את "סיפור המסגרת" באשר לאישום הראשון, וכן העידה שהנאשם איים עליה שיהרוג אותה, אולם מיד חזרה בה מאמירה זו.

חמישית, ואולי כחיזוק מיוחד וכבד משקל לא פחות מיתר אחיו: שיחת הטלפון שהתקשר ז' למשטרה הוגשה (ת/6), וגם ממנה ניתן ללמוד על הלך הרוח שלו ושל המתלוננת ביום 17.11.2018, ועל המצוקה שחשו בעקבות מעשיו של הנאשם. האזנה לשיחת טלפון זו למשטרה, שיחה שנערכה בזמן אמת, מסלקת כל ספק או חשש בדבר קרות האירועים כפי שתוארו בכתב האישום.

62. הנה כי כן, אמרות החוץ של המתלוננת, ביחד עם החיזוקים הרבים המנויים לעיל, מובילים למסקנה כי אשמתו של הנאשם הוכחה מעבר לכל ספק סביר.

אני מרשיע אפוא את הנאשם בכל המיוחס לו בכתב האישום.

ניתנה היום, י"א אב תשע"ט, 12 אוגוסט 2019, במעמד הצדדים